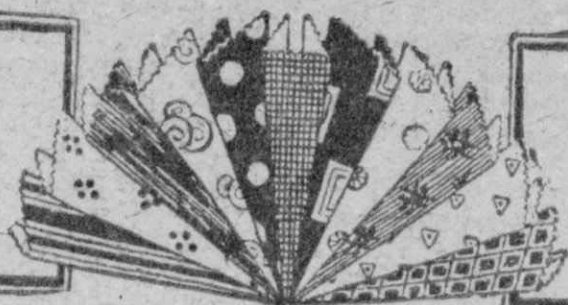

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RUPERT DOWNING

ΜΙΑ
ΤΡΑΓΩΔΙΑΣΤΟ
ΕΞΠΡΕΣ

Τὸ ἐξπρές ἔτρεχε πρὸς τὸ βορρᾶ με ταχύτητα ἐξηνταεσάρων μιλίων τὴν ὥρα, σκίζοντας τὸ γκρίζο δειλινὸ με τὸ φωτεινὸ τοῦ αὐλάκι. Ἀνεπαίσθητα, τὰ γλυκὰ χρώματα τοῦ βασιλέμματος ἔσβυναν κάτω ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ μανδύα τῆς νύχτας ποὺ ἀπλωνόταν γεμάτη μυστήριο. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μερικά φῶτα φαινότουσαν στὰ παράθυρα τῶν μακρυσμένων ἐξοχικῶν σπιτιῶν. Οἱ λόφοι καὶ τὰ λειβάδια τῆς Ἀγγλίας ἀποκοιμιόντουσαν γαλήνια.

Ὁ Τζέιμς Μείθορ πάλευε κι' αὐτὸς γλυκὰ με τὸν ὕπνο στὸ διαμέρισμα τῆς πρώτης θέσεως ποὺ κατείχε ὀλομόναχος. Θὰ τὸν εἶχε νικήσει πρὶν ἀπὸ ὥρα ὁ ὕπνος, ἀν δὲν ἦν τὸ ὑπέροχο ποῦρο ποὺ κάπνιζε καὶ ποὺ γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀφήσει νὰ σβύσει.

Οἱ καπνοὶ ἀνέβαιναν γαλαζωποὶ πρὸς τὸ ταβάνι τοῦ βαγониου, ἐνῶ ὁ Τζέιμς κύτταζε ἐπίμονα τὸ ἀντικρυνὸ τοῦ παράθυρο, παρακαλῶντας ἀπὸ μέσα του νὰ συμβῆ κάτι τὸ ἀπροσδόκητο ποὺ νὰ διασκεδάσει τὴ μονοτονία τοῦ ταξιδίου. Τὸ σκοτεινιασμένο πειὰ τζάμι τοῦ παραθύρου τοῦ ξαναστέλνε θαμπὴ τὴν εἰκόνα του: ἔβλεπε σ' αὐτὸ ἕναν ἄνθρωπο εὐρωστο καὶ τετράγωνο, γεμάτον ὑγεία καὶ δύναμι καὶ καμάρωνε μέσα του. Δὲν ἔβλεπε ὡστόσο στὸ θαμπὸ αὐτὸ καθρέφτη οὔτε τίς σακκοῦλες ποὺ σχηματίζοντουσαν κάτω ἀπὸ τὰ μάτια του, οὔτε τὰ μάγουλά του ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ζαρώνουν.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάει ἔτσι τὸν ἑαυτὸ του στὸ τζάμι, ὅταν ἔξαφνα ἀναπήδησε:

Ἡ πόρτα τοῦ βαγониου εἶχε ἀνοίξει ἀργά, χωρὶς ν' ἀκούση κανένα θόρυβο. Ὁ Μείθορ γύρισε τὸ κεφάλι του.

Στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος ἀδύνατος, ψηλός, με ὤμους γυρμένους καὶ με μαλλιά γκρίζα. Τὸ πανωφόρι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦταν ξεθωριασμένο καὶ τὸ καπέλλο του ἔδειχνε πὼς τὸ φοροῦσε πολλὰ χρόνια.

Ὁ Μείθορ τὰ εἶδε αὐτὰ τὴν πρώτη στιγμή, γιατί ἀμέσως κατόπιν ὅλη του τὴν προσοχὴ τὴν τράβηξε τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τυφλός. Γυαλιὰ σκοτεινόχρωμα προστάτευαν τὰ μάτια του κι' ἀπλωνε τὰ χέρια του μπροστά, σὰ νὰ ψαχνε νὰ βρῆ τὸ δρόμο του.

— Μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω; εἶπε ὁ Μείθορ.

Κι' ἀμέσως σηκώθηκε με προθυμία καὶ με τ' ἀπλωμένα χέρια του συγκράτησε τὸν τυφλὸ τὴ στιγμή ποὺ ἔν' ἀπότομο τράνταγμα τοῦ τραίνου τὸν ἔκανε νὰ κλονιστῆ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ψιθύρισε ἐκεῖνος. Παραπλανήθηκα μέσα στὸν μακρὸ αὐτὸ διάδρομο καὶ δὲν μπορῶ νὰ ξαναβρῶ τὸ βαγόνι μου. Ὅπως βλέπετε, εἶμαι...

Καὶ χωρὶς ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του, ἔδειξε τὰ μάτια του.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κύριε, τοῦ εἶπε ὁ Μείθορ. Θὰ βροῦμε σὲ λίγο μαζί τὸ βαγόνι σας. Ἐν τῷ μεταξύ, ἀν αὐτὸ σᾶς ἀρέσει φυσικά, θὰ μ' εὐχαριστοῦσατε νὰ μοῦ κρατήσετε λίγη συντροφιά. Αὐτὰ τὰ μεγάλα ταξίδια ἔχουν μιὰ μονοτονία ἀνυπόφορη. Νά, καθήστε ἐκεῖ, σ' αὐτὴ τὴ γωνιά.

— Εἶστε πολὺ καλός, Μὰ εἶστε βέβαιος ὅτι ἡ συντροφιά μου δὲν θὰ σᾶς εἶνε ὀχληρή;

Τὴν ἐρώτησι αὐτὴ ὁ τυφλὸς τὴν ἔκανε μ' ἕνα τόνο ἐλαφρᾶ εἰρωνικό, μὰ δὲν τὸν πρόσεξε ὁ Μείθορ, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ:

— Καθόλου... Κάθε ἄλλο... Μιὰ στιγμή νὰ κλείσω τὴν πόρτα, γιατί σχηματίζεται ρεῦμα...

Κι' ὁ Μείθορ, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα, ξαναγύρισε καὶ κάθησε ἀπέναντι στὸν τυφλόν.

Ἐπὶ μερικές στιγμές, ἔψαχνε νὰ βρῆ ἕνα θέμα συνομιλίας κατάλληλο γιὰ τὴν περίστασι. Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τυφλός, δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ τὸν ψυχράνῃ, οὔτε νὰ τὸν στενοχωρήσῃ με κουθέντες ποὺ μπορούσαν νὰ τοῦ θυμίσουν τὴν τύφλωσί του.

Μισὴ στιγμὴ πέρασε ἔτσι μέσα σὲ μιὰ στενόχωρη σιωπῇ, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας οὔτε καὶ ὁ τυφλός εἶπε λέξι. Τέλος ὁ Μείθορ μίλησε πρῶτος καὶ εἶπε:

— Ἐπιτρέψατέ μου ν' αὐτοσυστηθῶ. Ὀνομάζομαι Τζέιμς

Μείθορ.

— Κι' ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος, ὀνομάζομαι Λάρκομπ. Τί κάνεις, Τζίμμου;

Μὲ τὸ αἷμα μαζεμένο ὅλο στὴν καρδιά του, με τὰ μάγουλα πὸ πελιδνὰ ἀπὸ πτώματος, ὁ Μείθορ ἔθγαλε μηχανικά τὴ γλῶσσα του καὶ τὴν ἔφερε στὰ χεῖλη του ποὺ εἶχαν γίνει με μιᾶς κατάστεγνα.

Ὁ Λάρκομπ! Ἦταν ὁ Λάρκομπ!

Θεέ μου, τί θὰ ἔκανε τώρα;

Κι' ὁμως ἔπρεπε νὰ περιμένῃ μιὰ τέτοια ἐκπληξι ἐκ μέρους του, ὅταν θάβγαине ἀπὸ τὴ φυλακὴ. Μὰ εἶχε σχεδὸν ξεχάσει τὸν Λάρκομπ κατὰ τὸν τελευταῖο μῆνα, γιατί ἄλλες σοβαρὲς φροντίδες τὸν ἀπασχολοῦσαν καὶ, σὰν ἡλίθιος, δὲν εἶχε θυμηθῆ ὅτι αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ μῆνα τελείωνε ἡ φυλάκισις ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖο τόσο ἔτρεμε.

— Λοιπὸν, Μείθορ; ἔκανε σαρκαστικά ὁ Λάρκομπ. Δὲν λές τίποτε; Δὲν εἰσ' εὐτυχισμένος ποὺ ξαναβλέπεις τὸν παλιὸ σου συνέταιρο καὶ φίλο... Μὴν κουνιέσαι, γιατί τραβάω!...

Καὶ ἡ κἀνὴ ἐνὸς περιστρόφου ἔλαμψε στὸ δεξι χέρι τοῦ Λάρκομπ.

Ὁ Μείθορ μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ μιλήσῃ.

— Μὰ, τί... θέλεις; τραύλισε.

— Τί θέλω; Δικαιοσύνη, γιὰ τὴν ὁποία ἔγινε τόσος λόγος κατὰ τὴν δίκη μου γιὰ τὸ ἐγκλημα ποὺ κάναμε μαζί πρὸ ἑπτὰ χρόνων. Ἦμουν τυφλὸς ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ... πραγματικά τυφλός... Ἦμουν βέβαιος ὅτι κυριευμένοι κι' οἱ δυὸ ἀπὸ πανικὸ παραθήκαμε τὸ νόμο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σώσουμε τὴν ἐπιχειρήσι μας... Ὅτι μόνο ἡ ἀτυχία μας μᾶς ἐμπόδισε νὰ τὴν σώσουμε καὶ μᾶς ἔκανε νὰ φάμε καὶ τὰ λεπτὰ τῶν πελατῶν μας... Νόμιζα πὼς ἦσουν κι' ἐσὺ ἕνας ἀτυχος σὰν καὶ μένα!... Δὲν φανταζόμουν πὼς με παρέσυρες σ' ὄλην αὐτὴ τὴν ἱστορία γιὰ νὰ σφετεριστῆς τὰ ξένα χρήματα... Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀνεκάλυψα, ἀλλοίμονο! πολὺ ἀργότερα... Ἀνακάλυψα τὴν πλεκτάνη ποὺ μοῦ εἶχες στήσῃ!... Ἀνακάλυψα ὅλες σου τίς ἀτιμίες!... Ἀνακάλυψα πόσο αἰσχρὰ με ἔξαπάτησες!...

— Μὰ... Λάρκομπ!... τραύλισε ὁ Μείθορ.

— Μὴ με διακόπτεις... Εἶνε ἡ σειρά σου σήμερα νὰ μ' ἀκούσης, ὅπως ἀναγκάστηκα κι' ἐγὼ νὰκούσω ἀτελείωτες ἀγορεύσεις κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης μου. Γίνομαι σήμερα δικαστῆς με τὴ σειρά μου καὶ θ' ἀκούσης σὲ λίγο τὴν καταδίκη σου... Ὡστόσο, πρὶν σὲ καταδικάσω, πρέπει νὰ σοῦ δώσω μερικές ἐξηγήσεις... Μοῦ ὠρκίστηκες ἐπίσημα, δὲν εἶν' ἔτσι; ὅτι ἀν ἀνελάμβανα ἐγὼ ὄλη τὴν εὐθύνη τῶν ἀτίμων πράξεων στὶς ὁποῖες με παρέσυρες καὶ δὲν ἀπεκάλυπτα σὲ κανένα τὴν συνενοχὴ σου, θὰ φρόντιζες γιὰ τὴ γυναῖκα μου, ὅσο θὰ βαστοῦσε ἡ φυλάκισις μου. Μοῦ τὸ ὠρκίστηκες, εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό;

Ὁ Μείθορ ἔγινε ἀκόμα πὸ πελιδνὸς καὶ ἀπάντησε:

— Ναι, σοῦ τὸ ὠρκίστηκα, μὰ...

Καὶ ὁ Λάρκομπ ἐξακολούθησε:

— Δὲν μοῦ εἶπες ὅτι, ἀν προφυλακιζόμαστε κι' οἱ δυὸ, κανένας δὲν θὰ φρόντιζε γιὰ τίς οἰκογένειές μας, ποὺ θὰ ἔμεναν ἔτσι στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ;... Δὲν μοῦ εἶπες ὅτι θὰ φρόντιζες σὰν ἀδελφός γιὰ τὴ γυναῖκα μου;... Ναι, μοῦ τὰ εἶπες ὅλ' αὐτὰ κι' ἐγὼ, ὁ ἡλίθιος, σὲ πίστεψα...

Τὰ μάτια τοῦ Μείθορ, ποὺ τὰ τραβοῦσε σὰν μαγνήτης ἡ λάμψις τοῦ περιστρόφου, καρφώθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή στὸ ἀγριεμένο πρόσωπο τοῦ Λάρκομπ...

Ἐπειτα ἔρριξαν μιὰ κρυφὴ ματιὰ πρὸς τὸ κουδούνι τοῦ κινδύνου.

Ὡστόσο ὁ Λάρκομπ τὸν ἀντελήφθη καὶ εἶπε χαμογελῶντας:

— Ἄν τολμᾶς, τράβα τὸ σχοινὶ τοῦ κουδουνοῦ, Μείθορ, σὲ προειδοποιῶ μόνο πὼς αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ τελευταία σου κίνησις...

Ἐπειτα, με φωνὴ σοβαρὴ, ἐξακολούθησε:

— Ὁρκίστηκες ὅτι θὰ φροντίσης γιὰ τὴ γυναῖκα μου καὶ

τὸ ἔκανες πράγματι... Νόμιζες ὅτι μποροῦσες νὰ κάνης ὅ,τι ἤθελες ἐπειδὴ ἦμουν στὴ φυλακὴ... Νὰ σὲ τί ζήτημα γελάστηκες... Θέλησες νὰ τὴν κάνης δική σου... Μὰ ἐκείνη μ' ἀγαποῦσε... δὲν θέλησε νὰ με προδώσῃ... κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα νὰ τὴν προστατεύσῃ, κανένα γιὰ νὰ τῆς δώσῃ νὰ φάῃ ἕνα κομμάτι ψωμί, προτίμησε νὰ πεθάνῃ... Αυτόκτονῆσε ἢ δυστυχισμένη!... Σήμερα, Μείβορ, εἶνε ἡ δική σου σειρά νὰ πεθάνῃς...

Ὁ Μείβορ ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Δὲν πιστεύω, τραύλισε, ὅτι θὰ θελήσῃς νὰ με σκοτώσῃς... Ὁχι, δὲν θὰ τὸ κάνης αυτό...

— Δὲν θὰ σὲ σκοτώσω, ἂν μπορέσω νὰ τὸ ἀποφύγω αυτό. Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ με κρεμάσουν ἐξ αἰτίας σου... Ὁχι, ἀποφάσισα ν' αὐτοκτονήσῃς, ὅπως ἔκανε καὶ τὴν γυναίκα μου ν' αὐτοκτονήσῃ... Μὰ φοβᾶμαι πολὺ πὼς δὲν θὰ ἔχῃς τὸ θάρρος...

— Τ' εἶν' αὐτὰ πού λές, Λάρκομπ... Ὁχι! Ὁχι!

— Σὲ λίγο, σὲ μιὰ ἢ δυὸ στιγμῆς, θ' ἀνοίξῃς αὐτὴ τὴν πόρτα πού ὀδηγεῖ ἔξω καὶ θὰ πηδήξῃς ἀπ' αὐτὴ στὸ κενόν. Ἄν ἀρνηθῆς, τότε...

Καὶ ὁ Λάρκομπ, ἀπειλητικὰ, σηκώσῃς τὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ τὸ διέβηκε πρὸς τὴν καρδιά τοῦ συνομιλητοῦ του...

— Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ ξεφύγῃς, εἶπε. Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἀπλό. Τὰ ἔχω ὑπολογίσει ὅλα... Πρόβλεψα τὴν ἀντίστασί σου, τίς κινήσεις σου, τὰ πάντα... Ἐμαθα πὼς παίρνεις κάθε Σάββατο αὐτὸ τὸ τραῖνο γιὰ νὰ πᾶς στὴν ἐξοχὴ καὶ τὰ κανόνισα ἔτσι ὥστε νὰ βρεθῶ μόνος μου μαζὺ σου μέσα σ' αὐτὸ τὸ βαγόνι χωρὶς νὰ μᾶς ἀνησυχῆ κανεὶς... Κανόνισα ἀκόμα καὶ τὸ σημεῖο τῆς γραμμῆς πού θὰ βρεθῆ τὸ πτώμα σου!

— Σ' αὐτὸ γελάστηκες! φώναξε ὁ Μείβορ.

Καὶ πέφτοντας ἀπάνω στὸν ἀντίπαλό του μὲ ὄλο τὸ βᾶρος τοῦ σώματός του, ἄρχισε νὰ παλεύῃ ἀπελπισμένα γιὰ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ περιστροφό.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ἐκπυροκρότησις ἀντήχησε καὶ, χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιὰ, ὁ Μείβορ σωριάστηκε πρὸ πᾶνωμα χτυπημένος κατὰκαρδᾶ.

Γρήγορα - γρήγορα, ὁ Λάρκομπ τὸν ἀνασήκωσε, τὸν τοποθέτησε πάλι σὲ φυσικὴ στάσι στὸ κάθισμα, κάνοντας τὸ ἄψυχο αὐτὸ σῶμα νὰ φαίνεται πὼς κοιμάται κι' ἔπειτα κάθησε μὲ τὴ σειρά του, περιμένοντας νὰ δῆ νὰ μπαίνουν στὸ βαγόνι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τραίνου πού ἴσως νὰ εἶχαν ἀκούσει τὸν πυροβολισμό.

Μὰ δὲν ἔγινε τίποτε... Ὁ θόρυβος τοῦ τραίνου φαίνεται πὼς εἶχε πνίξει τὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ...

Συλλογιζόμενος τώρα πὼς ὁ Μείβορ τοῦ εἶχε καταστρέψει μὲ τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεσί του ἕνα σχέδιο πού τὸ εἶχε καταστρώσει τόσο καλὰ! Ἡ δουλειὰ του τώρα γινόταν πὸ δύσκολη!

Ὡστόσο, εἶχε προβλέψει καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο... Τὸ σπουδαῖο ἦταν τώρα νὰ τοποθετήσῃ τὸ περιστροφό στὸ χέρι τοῦ Μείβορ, ἔτσι πού νὰ φανῆ πὼς αὐτοκτόνησε... Τὸ ἔπλο θ' ἀπέφετε βέβαια ὅταν θὰ πετοῦσε τὸ πτώμα ἔξω ἀπ' τὸ τραῖνο, μὰ τὰ δαχτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ Μείβορ θ' ἔμεναν ἐπάνω του...

Τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ κουνιόταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, ἐνῶ ὁ Λάρκομπ μελετοῦσε λεπτομερῶς τὰ σχέδιά του. Προσπάθησε κατόπιν ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα πού ἔβλεπε ἔξω...

Μὰ, κατάρρα! Ἦταν κλειδωμένη!...

Μιὰ στιγμὴ ἀπόμεινε σαστισμένος, μὲ τὰ νεῦρα σὲ ὑπερέντασι. Ἐπειτα ὁμως ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμίαν του καὶ σκέφτηκε ὅσο μποροῦτε πὸ γαλήνια...

Ἐνα πτώμα λιγώτερο ὀγκῶδες θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πετάξῃ ἀπ' τὸ παράθυρο... Μὰ ὁ Μείβορ ζύγιζε ἑκατὸ κιλά... Ἐπίσης δὲν μποροῦσε νὰ χρησιμοποίησῃ τίς πόρτες πού ἔβλεπαν στὸ διάδρομο... Αὐτὸ θὰ ἦταν καθαρὴ τρέλλα!...

Ν' ἀφήσῃ αὐτὸ τὸ πτώμα μέσα στὸ

διαμέρισμα καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ θέσι του στὸ δικό του διαμέρισμα...

Αὐτὸ θὰ ἦταν τρομερὰ ἐπικίνδυνον... Τὸ πτώμα θ' ἀνεκαλύπτετο, οἱ ταξιδιώτες θὰ ἀνεκρίνοντο καὶ στὸ τέλος θὰ τὸν ἀνεκάλυπταν...

Καὶ ὁμως δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο... Στὸ διάβολο αὐτὴ ἡ πόρτα κι' αὐτὸς πού τὴν εἶχε κλείσει!... Ὁσο συλλογιζόμενος ὅτι, ἔπειτ' ἀπὸ τόσες προφυλάξεις, θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν πιάσουν...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ τραῖνο ἔκανε κάποια στροφή καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Μείβορ ἔγειρε στὸν πάγκο πρὸς τὸ πλάι...

Ἐν' αὐλάκι αἵματος φάνηκε στὸ σακκάκι του καὶ τὸ περιστροφό ἔπεσε στὸ πᾶνωμα...

Ἐξαφνα, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε πίσω ἀπὸ τὸν Λάρκομπ.

— Τὰ εἰσιτήριά σας, σὰς παρακαλῶ! εἶπε ὁ ἐλεγκτής, μπαίνοντας μέσα.

Ἄμεσως ὁμως τὰ μάτια του στοργγύλεψαν, γεμάτα ἀπὸ ἕναν ἀνέκφραστο τρόμο.

Ἐρριξε ἕνα διαπεραστικὸ βλέμμα στὸν Λάρκομπ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ τώρα πὸ χλωμὸς ἀπὸ τὸ πτώμα πού κοίτονταν στὸν πάγκο.

— Θεέ μου! Θεέ μου!... Πάλι ἐγὼ εἶμαι τὸ θῦμα του! οὐρλιαξε τέλος ὁ Λάρκομπ, ὁ ὁποῖος ἀνωρθώθηκε.

Ὁ ἐλεγκτής τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! Ἐξηγήσου! τοῦ φώναξε αὐστηρά!

Μὰ δὲν ἔμαθε ποτὲ αὐτὸ πού συνέβη τότε...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκριβῶς, ἕνας τρομακτικὸς πάταγος συνοδευόμενος ἀπὸ πένθιμα τριξίματα καὶ στριγκὰ σφυρίγματα τῆς μηχανῆς ἀκούστηκε.

Τὸ τραῖνο εἶχε συγκρουσθῆ μ' ἕνα ἄλλο...

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, σῶος καὶ ὑγιής, μὰ τρέμοντας σύγκορμος, ὁ Λάρκομπ προσπάθησε ν' ἀνωρθωθῆ μὲς ἀπὸ τὰ συντρίμια.

Ἐνας ταξιδιώτης πού εἶχε σωθῆ, ὅπως κι' αὐτὸς, τοῦ ἀπλώσε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ...

— Δὲν εἶνε κανένας ἄλλος ἐκεῖ τὸν ρώτησε.

— Ὁχι, ἢ μᾶλλον ναί! ἀπάντησε ὁ Λάρκομπ. Ὑπάρχουν δυὸ πτώματα... δυὸ πτώματα... δυὸ πτώματα...

Κι' ἄρχισε νὰ γελάῃ ἀκράτητα...

RUPERT DOWNING

ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ Κ' ΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ

(Τοῦ Μιστράλ.)

Τὰ δυὸ τάγματα τῶν μοναχῶν τοῦ Μαλωσσέν, τὸ τάγμα τῶν Λευκῶν καὶ τὸ τάγμα τῶν Γκριζῶν καλογέρων, εἶχαν νὰ μέρα λιτανεῖα.

Καθὼς περπατοῦσαν ἀπὸ τὰ χωριά τῆς περιφέρειᾶς τοῦ οἱ Λευκοὶ μπροστὰ καὶ οἱ Γκριζοὶ πίσω, ἕνας πετεινὸς χῶθηκε ἀνάμεσά τους. Γιὰ νὰ τὸν διώξῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς Γκριζοὺς καλογέροντας τὸν χτύπησε μὲ τὴν μαγκοῦρα του καὶ τὸν ἄφησε στὸ τόπο.

Ἄμεσως τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς Λευκοὺς καλογέροντας τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔχωσε κάτω ἀπὸ τὸ ράσο του... Μὰ οἱ Γκριζοὶ μοναχοὶ πού τὸν εἶδαν ἄρχισαν νὰ φέλλουν:

Λευκοὶ καλόγεροι, ἀδελφοί,
ὄπου μπροστὰ πηγαίνετε,
μὴν κρύβετε τὸν πετεινὸ,
γιὰτὶ ἡ οὐρὰ του φαίνεται.

Τότε οἱ Λευκοὶ Καλόγεροι, χωρὶς νὰ τὰ χάσουν, ἀπάντησαν φέλλοντας κι' αὐτοί:

Μὴ λέτε λόγο κανενός,
ὦ ἀδελφοί, σωπάτε!
Δικός μας εἶνε ὁ πετεινός,
ἀλλὰ καὶ σεῖς θὰ φάτε!...

Ὁπερ καὶ ἐγένετο!

Ὁ Μείβορ σωριάστηκε στὸ πᾶνωμα χτυπημένος κατὰκαρδᾶ...

Εἶχε τρελλαθῆ...

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίαις, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κηλὸς Κλαυθμῶνος, 3-9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.